

Žasneme, jak nás předchozí rozjímání (od listopadu 2021) ve spojení s papežem Františkem přivedla – v souvislosti s nedávno rozpoutanou válkou na Ukrajině – přímo do středu událostí, které procházejí Ježíšovým Srdcem. Čím dál více se odděluje zrno od plev a vycházejí najevo věci tak, jak jsou před Pánem. A naše možnosti, jak se obětovat za kněze v době, ve které žijeme (třeba ve válce), i tímto dostávají další konkrétní podoby... Tak například:

Letos jsme 1. dubna oslavili sté výročí úmrtí posledního rakouského císaře a českého krále Karla Habsburského. V čem je vlastně toto výročí pro nás významné, a právě v době, kdy se naše oči i srdce obracejí neustále na Ukrajinu a její utrpení? Jak s tím souvisí osobnost, která zemřela před sto lety? A přece je to významné právě v tomto kontextu, který nyní prožíváme. U císaře Karla je zajímavý jeden detail z jeho života. Když byl ještě malým dítětem a šestým v pořadí jako následník trůnů (bylo tedy velmi nepravděpodobné, že by se v budoucnu stal císařem), jistá řeholnice, sestra Marie Vinzentia, o něm pronesla toto proroctví: „Je nutné se za něj mnoho modlit, protože jednou se stane císařem a bude toho muset hodně protrpět. Stane se upřednostňovaným terčem zlých sil.“ Někteří se tomu velmi podivili, ale jiní to proroctví vzali vážně, a tak vznikl malý modlitební kroužek, který se věrně začal modlit za malého Karla, na kterém se poté proroctví skutečně naplnilo. Z malého kroužku se později stala velká modlitební liga tisíců modlících se duší (která se zasadila také o jeho blahořečení a po jeho smrti se začala modlit za mír mezi národy) a existuje až dodnes. Skrze modlitbu měla a má účast na jeho *životě* i jeho *oběti*. Může nám to připomenout také naše modlitební snažení: také my spojujeme své životy a oběti se životy a obětmi kněží, zejména papeže Františka. Skrze tuto **modlitbu** a **oběť**, znásobenou již jen tím, že je spojena ve společenství mnoha srdcí Služebníků, se můžeme spojit s **kněžími a jejich svěřenými na Ukrajině!**

Je známé, že císař Karel, který byl jako začínající a mladý panovník postaven přímo doprostřed první světové války, se ze všech svých sil zasazoval o mír v Evropě: „Je třeba bezpodmínečně uzavřít mír, chci to za každou cenu.“ Jako první a také jako jediný ze všech světových státníků odpověděl na naléhavé volání tehdejšího papeže Benedikta XV. po míru – ostatní státníci to volání přešli mlčením. Ihned po nástupu na trůn zorganizoval tajné jednání o okamžitém ukončení války a uzavření míru. Toto jednání na neochotě některých stran ztroskotalo. Těm, kteří válkou trpěli, ať už v týlu, nebo na frontě, byl stále velmi blízko. Osobně dohlížel na péči o raněné, zasazoval se o potravinovou pomoc pro rodiny, ale také učinil taková vojenská opatření, která od jeho nástupu na trůn výrazně snížila počet mrtvých v zákopech. Chodil i na místa, kde se bojovalo. Pohled na mrtvé byl pro něj doslova nesnesitelný. Například několik hodin po jedné z bitev jej viděli, jak stojí se slzami v očích před zuhelnatělými a znetvořenými mrtvolami a říká: „Z toho se před Bohem nemůže nikdo zodpovědět. Udělám s tím konec, a to co nejdříve.“ Můžeme si vzpomenout

na slova papeže Františka, která pronesl právě na začátku letošního dubna na Maltě: „Je nutné plakat na hrobech.“ Takový postoj je důležitý i pro nás: není málo, když i přes svoji bezmoc sledujeme, co se na Ukrajině děje, a když v nás tyto zprávy vzbuzují doslova neustávající vnitřní pláč. **Spojume tyto slzy tak jako Karel se slzami Ježíšovými!** Jsou to právě tyto slzy, které tajemným způsobem Ježíš používá k obracení, změkčení srdcí. Zároveň můžeme **vkládat lidská srdce do Ježíšovy Hořící Krve do kalicha při proměňování** a prosit o jejich obrácení a **při svatém přijímání líbat ta srdce, která nejvíce trpí**, a prosit o jejich útěchu. Ukrajina je nyní Ježíšovo zmučené Tělo a my se ho můžeme takto dotýkat.

Císař Karel, tvůrce pokoje, byl po válce zbaven trůnu a vyhnán z vlasti. Nejprve do Švýcarska, potom na Madeiru, kde také brzy zemřel. Do poslední chvíle usiloval o to, aby „svým národům“, jak je oslovoval, jako by to byly jeho milované děti, mohl jako císař dát to nejlepší – chtěl jim dát tu svobodu a samostatnost, po které toužily, a zároveň se o ně starat jak otec, jako tomu bylo doposud. Bůh si od něj však přál, aby svou politickou službu dovršil *obětí života*. Karel začal na Madeire záhy pociťovat, že Bůh si tuto oběť přeje. Ačkoli Karla zbavili trůnu, on sám se koruny – a s ní i jejich závazků – nikdy nezřekl. Stále se cítil být zodpovědným za „své národy“, které ho nyní již nechtěly; přesto zůstal jejich císařem. Závazek starosti o ně naplnil stejným způsobem jako Ježíš: zemřel za ně. Bůh přijal jeho smrt způsobenou nemocí jako oběť za národy a za budoucnost Evropy. Nás Bůh nemusí volat k oběti ve stejné podobě, a přesto k oběti nás volá: každý z nás má v srdci vepsaný „kód“ toho, co pro Boha může učinit, co si od něj Bůh přeje. Můžeme přijmout jeho pozvání. Můžeme se stát mučedníky srdce, přejeme-li si. Stačí jen málo – dělat pouze to, co po nás chce Bůh, a On nás nikdy nepřetíží!

Život každého světce rezonuje nějakou jinou „částičkou“ z mozaiky Ježíšovy Paschy – do každého světce se Ježíšova Pascha inkarnuje osobitým způsobem, podle toho, jak ho Bůh stvořil. Jako diamant odráží světlo podle toho, jak je vybroušen, tak také světci odrážejí Boží život podle toho, jak si Ježíš sám „vybrousil“ fazety drahokamu jejich života. Život Karla můžeme charakterizovat dvěma „fazetami“: *bezmocnost* (odkázanost na Pána) a stálé (a stále hlubší) *zasvěcování*. *Bezmocnost*, kterou jako lidé spontánně vnímáme jako negativní hodnotu, nám Pán na Karlově životě ukazuje jako hodnotu vzácnou: tam, kde končí naše možnosti, tam teprve začínají možnosti Pána. Já to nikdy nedokážu, ale Bůh to ve mně dokáže – a to je podstata *zasvěcení*.

Právě v době, kdy císař Karel nastoupil na trůn a kdy s nasazením všech sil usiloval o mír, se ve Fatimě Lucii, Františkovi a Hyacintě zjevil „anděl míru“ a mluvil o obětech, které je třeba pro mír podstoupit. Nemluvil však pouze o tehdejší míru po 1. světové válce, která se chýlila ke konci, ale připravoval zjevení Panny Marie, která začala tuto válku odhalovat jako počátek dalších vážnějších událostí, které ve 20. stol. poté nastaly. V roce, kdy se ve Fatimě zjevovala Panna Maria a prosila naléhavě o modlitbu za Rusko, se tam uskutečňoval bolševický převrat, který ovlivnil dějiny dodnes a jehož následkem je rovněž i válka na Ukrajině. Papež František odpověděl na volání Panny Marie 25. března, když zasvětil celý svět, lidstvo, a zejména Ukrajinu a Rusko Neposkrvněnému Srdci Panny Marie. Svět již není stejný jako před tímto zasvěcením. Kde se ale rozmožil hřích, tam se také v nesrovnatelně větší hojnosti rozmnožila milost. A horizont dobra v Mariině Srdci

je zcela neomezený. To je naše naděje. A tak, pokračujme i my jako fatimské děti, jako císař Karel, jako papež František (a další světci, kteří nás předešli) v první bojové linii v zápase o prosazení Lásky, která i když se zdá bezmocná, je nejmocnější a vítězná. Z bezpočtu „instrumentů“ v modlitebním nasazení se za mír na Ukrajině můžeme použít třeba naši služebnickou nověnu ke Karlu Rakouskému, nebo pokračovat v užívání duchovního meče Jany z Arku (znění modlitby jsme vám samostatně již zasílali).

S. Anna Lexmaulová

* * *

Panna Maria říká: „Velebí má duše Pána a můj duch jásá v Bohu mém Spasiteli!“ (Lk 1,46) Nenechejme svá srdce zahnat do kouta ovocem dnešní doby: strachem, úzkostí a bolestí, ale společně s Pannou Marií, Královnou máje, nadále a stále oslavujme Boží Srdce! Mějme velikou naději a důvěru, že Pán je ten, který všechno pevně drží ve svých rukou, všechno přetváří, všechno tvoří nové! Nic neodradí toho, který je naším životem a naší radostí. Očekává naši důvěru, a právě nyní naši absolutní odevzdanost! Nezapomínejme, ale naopak žijme slova, která nám sdělil: „Když se toto začne dít, napřimte se a zdvihněte hlavy, neboť vaše vykoupení je blízko!“ (Lk 21,28)

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Ze všech koutů světa dnes zaznívá zvěst hlásaná církví: Ježíš, Ukřižovaný, vstal z mrtvých, jak řekl. Aleluja! Velikonoční zvěst neukazuje na přízrak, nevyjevuje magické zaklínadlo, neukazuje únikovou cestu z obtížné situace, kterou procházíme. Pandemie je stále ještě v plném proudu, sociální a ekonomická krize je velmi těžká, zejména pro nejchudší. Navzdory tomu – a je to skandální – neustávají ozbrojené konflikty a zbrojení se rozrůstá. To je skandál dneška. Tváří v tvář či lépe řečeno uprostřed této složité situace, velikonoční zvěst skrývá v pouhých několika slovech událost přinášející naději, která nezklame: Ježíš, Ukřižovaný, vstal z mrtvých. Nepromlouvá k nám o andělech či přízracích, nýbrž o člověku, člověku z masa a krve, s lidskou tváří a jménem – Ježíš. Evangelium dosvědčuje, že tento Ježíš, ukřižovaný za Pontia Piláta, jelikož prohlásil, že je Kristus, Boží Syn, třetího dne vstal z mrtvých, podle Písma a jak to On sám předpověděl svým učedníkům. Ukřižovaný vstal z mrtvých - a nikdo jiný. Bůh Otec vzkřísil svého Syna Ježíše, protože naplnil až do konce jeho vůli o spáse. Vzal na sebe naše slabosti, naše nemoci, dokonce naši smrt. Trpěl našimi bolestmi, nesl tíži našich nepravostí. Proto ho Bůh Otec povýšil a nyní Ježíši Kristus žije navždycky, On je Pán. Svědkové podali zprávu o jednom důležitém detailu: Ježíš zmrtvýchvstalý nese na svých rukou, nohou a boku otisky ran. Tyto rány jsou věčnou

pečetí jeho lásky k nám. Kdokoli trpí těžkou zkouškou na těle či na duchu, může najít útočiště v těchto ranách, skrze ně obdrží milost naděje, která nezklame.

